

Josef Haslinger

Profesorjeva nova oblačila

Zakaj je sploh bivajoče in ne raje nič, je vprašal profesor. Nebogljeno so študentje sedeli v seminarju.

To je temeljno vprašanje metafizike, je nadaljeval profesor, to je edini zares resen filozofski problem. Gre za smisel biti v celoti in s tem tudi za smisel lastnega bivanja. Vsa vprašanja socialnih, političnih, ekonomskih odnosov, vsa vprašanja o smotrnosti teh ali onih stvari so brezpredmetna, dokler ne razjasnimo, če je smiselno, da sploh je kaj, navsezadnje torej, če se spleča živeti.

Po koncu seminarja me je profesor povabil v svojo sobo. Že od daleč je proti meni stegnil roke, se pozanimal za moje počutje, mi ponudil stol in mi postavil nekaj vprašanj. Zelo se je zanimal za moje kolege, posebno za tiste, ki so obiskovali njegove seminarje. Vestno sem poročal. On pa je prekrizal svoje v moderne hlače oblečene noge, se v stolu nagnil nazaj in mi za nadomestilo pripovedoval o svojih kolegih, o katerih je imel vedno pripravljenih nekaj anekdot. Večinoma je pri tem pihal pipo, včasih pa me je tudi prosil za kakšno cigareto, za čistilko grla, kot je imenoval mojo znamko. Če bi on kadil cigarete, mi je zagotavljal, bi bile čistilke grla tudi njegova najljubša znamka. Po teh besedah sem se podvzval, iz hlačnega žepa potegnil škatlico cigaret, ven na pol potegnil cigareto in mu jo med svojim lepo prosim pridržal pred usti. Vedno, kadar jo je vzel, je moja roka hitro zdrsela v drug hlačni žep in se vrnila z vžigalnikom.

Sem že kaj premišljeval o svoji disertaciji, me je vprašal profesor.

Toda, saj sem šele v tretjem semestru!

To je pa povsem vseeno. Uradno Vam sicer še ne morem dati teme, toda kljub temu se zanjo lahko že domeniva, in Vi se potem lahko v miru pripravljate.

Profesor me je potem za čez konec tedna povabil v vinorodne kraje, v srednjeveško mestece, kjer je imel majhno posestvo. Tam naj bi se v miru pogovorila o stvari, o temi, napravila naj bi okvirni raziskovalni načrt. Kajti, temeljito naj bi bilo treba pretresti predvsem organizacijo takšnega dela. Večina se ga namreč loti popolnoma napačno, in potem se zgubijo, ker jim zmanjka pregleda. Posledica pa

je, da se njihov študij neskončno zavleče. Zraven naj bi šel tudi moj prijatelj Diethard, ki se prav tako zanima za disertacijo pri njemu. Mirno lahko vzamem s sabo svojo kitaro, pa tudi delovno obleko, da ne bomo umazani, v primeru, da bomo morali tu in tam priskočiti na pomoč mizarju, ki bo delal zunaj. Dobili naj bi se v petek opoldne pred univerzo. Hvaležno sem sprejel povabilo in zagotovil, da gotovo pridem. Potem je profesor za kratek čas pridržal mojo roko v svoji in me pri tem prijateljsko gledal v oči, nato pa me je spremil do vrat in mi tam še enkrat dal roko.

Pred univerzo sem stal že pred domenjenim časom. Diethard je prišel prvi. Povedal mi je, da je enkrat že bil pri profesorju zunaj na deželi, da pa takrat to ni bil kakšen lep konec tedna, kajti ves čas niso počeli drugega, kot barvali tramove. Profesor namreč tam gradi novo hišo, ker se stare, ki je bila že leta in leta zapuščena, preden jo je profesor podedoval, ne splača sanirati.

Kitare nisem vzel s sabo, da bi se izognil mučnim pripetljajem. Ko sem namreč nekoč v profesorjevi prisotnosti začel igrati neko Degenhardtovo pesem, je nagubal čelo in začel proti meni metati ostre poglede. Besedilo sem potem začel peti vedno bolj nerazumljivo, dokler nisem pel samo še lalala in navsezadnje sem pesem prekinil in začel igrati novo, od Leonharda Cohena. Profesor je vedno znova zatrjeval, predvsem meni, kako nesmiseln in plehek je navsezadnje vsak politični angažma v primerjavi s temeljnim vprašanjem metafizike. Toda povsem pa ga tudi ni odklanjal, kot sem lahko kasneje ugotovil. Kajti, ko je nekoč skupina študentov z imenom Nova Sredina razdeljevala letake, na katerih so se spravljali na levo usmerjene študentske skupine, mi je priporočal, naj pristopim k tej razumni skupini.

Profesor je prišel iz univerze poglobljen v pogovor s profesorico gledaliških znanosti, v roki je imel aktovko. Šel je mimo naju, ne da bi se zmenil za naju, na določeni razdalji se je potem ustavil, stisnil svoji kolegici roko, se vrnil in vidno zadovoljen tudi nama stisnil roko.

Počakati moramo še na Strasserja, ki bi moral biti pravzaprav že tu. Kje pa je spet ostal ta Strasser, s tako nezanesljivim človekom pa že dolgo nisem imel opravka.

Strasser je moj mizar, je nadaljeval, obrnjen proti meni. Vi ga ja poznate, je potem rekel Diethardu. Vozi se v volvu, je spet rekel meni, očitno res dobro zasluži, po pravici povedano bi bil tak avto zame predrag.

Na stranski vozni pas ob Ringstraße je kmalu zavil moder volvo. No, končno, je menil profesor, odprl vrata na sovoznikovi strani, pozdrav, gospod Strasser, smo že mislili, da ste pozabili na nas, in potem vstopil. Midva sva sedla na zadnje sedeže, pred zvočnike, iz katerih je prihajala glasba s kanala Ö3. Avto je bil udoben. V mehanizem za zapiranje varnostnega pasu je dal Strasser izvijač, da kon-

trolna lučka ni utripala, profesor pa se je pripel. Poročila ob enih smo poslušali nad Donavo, na Nordbrucke, kjer je promet praktično zastal.

Profesor nam je predaval fenomenološko metodo. Vsako mišljenje, je govoril, moramo opazovati kot fenomen. Pri tem je treba izstopiti iz konteksta vsakdana in se povsem predati izkušnji tega fenomena, ki je lahko fascinantna. Profesorju se je zdelo nedopustno, da bi izpeljave enega mišljenja primerjali z izpeljavami drugega. Kjer se je to dogajalo, je govoril o filozofih, ki peljejo v napačno smer. Le malo mislecev je imelo čast, da jih je profesor kot fenomene vzel zares. Večina teh se je namreč sama naredila nezanimive za njegove seminarje s tem, ko so se ukvarjali z vprašanji, na kakšen način, kaj lahko vem? ali, kaj je dobro? ali, kako bi lahko naredili medčloveške odnose boljše?, in to so počeli, še preden so razjasnili, če ima bit v celoti sploh kakšen smisel. Tako so filozofi razpadli na dva dela, na postavljalce temeljnih vprašanj, ki jih je profesor na vso moč vlačil v svoje seminarje, in na spregledovalce temeljnih vprašanj, ki jih je omenjal le priložnostno, kot negativne primere.

Okrog dveh smo prispeli na posestvo. Stopili smo v baročno hišo z obokanimi izbami, v katerih je s sten padal omet. V kuhinji so nas pričakali profesorjevi starši in njegova teta, ki so prispeli malo pred nami. Hiša je bila že dalj časa prazna, le zdaj med gradnjo nove je služila kot zasilno bivališče. Ker sem bil tu edini novinec, me je profesor prosil, naj mu sledim, ker mi je hotel vse razkazati.

Skozi zadnja vrata sva prišla ven na vrt, ki pa ga je bilo kmalu konec, saj se je skoraj neposredno za staro v zrak dvigovala nova hiša z neometanimi zidovi in ekstravagantnim strešnim slemenom, za njo pa se je vrt spet nadaljeval do reke. Kasneje mi je Diethard povedal, da je idejo za takšno strešno sleme dala profesorjeva žena. V notranjosti hiše so bile stene že ometane. Iz lončkov za elektriko so v različnih barvah gledale žice. Profesor me je vodil od prostora do prostora in mi za vsakega razložil, čemu bo služil. Med vrati bodoče dnevne sobe in kuhinje so ležali tramovi, ki so bili pred trohnenjem zavarovani z rjavim premazom. Semle gor jih bo treba dati, je razložil profesor in s kazalcem pokazal na strop dnevne sobe. Strop bodoče dnevne sobe ni bil vodoraven, temveč se je zaključeval s poševno strešno ploskvijo. Z vrezanimi vzorci okrašene lesene stopnice so vodile gor proti verandi, s katere se je šlo lahko v posamezne sobe. Ko sem v spalnici premišljeval, kako bom hodil po verandi ali v profesorjevi sobi pred odprtim kaminom bral knjigo, me je profesor prekinil. Ne zgublajmo časa, je rekel, najbolje, da se takoj preoblečemo, da bomo zvečer dlje prosti.

Ko sva se vrnila, sta bila Strasser in Diethard že v delovnih oblekah. Profesorjeva teta je namreč prosila mojega prijatelja, če bi lahko malo pomagal mizarju. Tudi profesor si je oblekel nova

oblačila, nič manj elegantna kot stara. Nisem mogel ugotoviti, po kakšnih principih izbira delovne obleke.

Potem smo šli skupaj v novo zgradbo, kjer nam je mizar povedal, kaj bo treba narediti. Najprej bi bilo treba tramove na obeh straneh točno odrezati, pa jih zatem čvrsto pritrditi na od tri do pet metrov visok strop, je rekel mizar. Vse skupaj mora dajati videz, kot da so ti tramovi nosilci strehe.

Iz starih desk in lat, ki so ostale od opaža, smo začeli postavljati oder. Profesorja so v tem času zapustile njegove predstavne zmožnosti, kajti, dokler nismo mi zgoraj na leseno konstrukcijo že položili deske, je neprestano spraševal, kaj bo pravzaprav iz tega nastalo in kje pravzaprav mislimo stati. Tudi pribijanje žebljev ni bila ravno njegova odlika, je pa na svoj način podpiral gradnjo odra s tem, ko nam je kazal, kje ležijo ostanki lesa.

Ko sem kasneje sedel zgoraj na odru in pomagal mizarju meriti razdalje, ki jih je s tesarskim svinčnikom zarisoval na strop, je profesor od spodaj zaskrbljeno vprašal, kako misli Strasser te črte zbrisati z belega stropa. Ta nekaj časa ni odgovoril, potem pa je z mirnim glasom rekel, da bi črte lahko kar ostale, saj čeznje tako ali tako pridejo tramovi.

Za kratek čas sem ostal brez dela, sedel sem na deski in opazoval Strasserja pri delu. Tedaj se je k meni obrnil profesor. Pogledjte, bi lahko tam zgoraj umili srednji tram. Moj oče Vam bo dal vedro.

Srednji tram, petdeset krat trideset centimetrov debeli tram s štirimi robovi, ki je bil na najvišji točki stropa vzdignjen tako, da je bilo videti, kot da nosi celotno strešno konstrukcijo, so med ometavanjem stropa popacali z malto, ki naj bi jo jaz odstranil. Splezal sem dol z odra in potem mi je profesorjev oče, ki sem ga srečal na vrtu, kjer je hodil naokrog in raziskoval cvetlične popke, prikrbel vedro in krpo. Ko sem se vrnil in z vedrom vode že plezal po odru navzgor, je Strasser opozoril nase z glasnim prdcem, zaradi česar sem obstal in pogledal dol proti profesorju. Še vedno je stal na istem mestu in gledal navzgor. Pretvarjal se je, kot da ne bi nič slišal. Plezal sem naprej in sklenil, da se bom kmalu uprl, če bo konec tedna v vinorodnem okolišju še naprej tako potekal. Ko sem prišel gor, sem vedro zataknil za steber, se sam usedel na najvišjo prečko in počel le to, da sem od časa do časa mokro krpo ožl mimo vedra. Profesor se je še pravočasno umaknil v stran.

Šele zdaj mi je vzbudila pozornost odsotnost mojega prijatelja. V kleti žaga les, me je informiral profesor.

Nekoč je imel eden mojih kolegov referat, ki ga ni navdihnili fenomenološka metoda, temveč je brezskrbno vlekel primerjave in povezave. Že po nekaj stavkih se je profesor za referentom naslonil na zid in je strumno odkimaval z glavo, njegove ustnice pa so se

raztegnile v nasmeh z zaprtimi usti. Najprej je gledal v tla, potem pa je kmalu začel čez referentova ramena proti nam metati preiskujoče poglede. Že precej časa smo radovedno čakali, kako bo reagiral na ta očitni tujek v njegovem seminarju. Vedno močneje je odkimal val z glavo, potem pa nenadoma prenehal in hinavsko vprašal, kaj pravzaprav govorite, kaj vse skupaj sploh pomeni, kaj nam pa tu pripovedujete.

Referent je jecljavo poskušal braniti svoj referat, toda profesor ga je prekinil in pri tem ni gledal njega, temveč neprestano le nas in je razglasil, da ne misli več poslušati, kako nekdo do monotonije razteguje vedno iste stavke, in da on sicer že vidi, za kaj gre, marsikdo pa tega nikoli ne bi mogel razumeti. Poglejte, nič nenavadnega ne zahtevam, zahtevam le, da vzamete tekst in pogledate, kaj vam hoče povedati, kaj je v njem samem, kajti fenomen ni nič drugega kot to, kar-se-kaže-na-njem-samem, to, kar se kaže, kot se kaže samo iz sebe.

Profesor je z roko ježno mahnil po referatu, ki bi ga moral moj kolega načeti fenomenološko. Jasno je bilo, da se referat ne bo nadaljeval. Preden je profesor uro prekinil, je naštel nekaj pozitivnih primerov za referate in mojega je še posebno izpostavil, čeprav v njem nisem naredil drugega, kot da sem površno povzel nekaj strani Heideggrovega teksta. Niti citatov nisem razpoznavno izpostavil, ker jih je bilo preveč.

Ko sem naslednjič sedel v njegovem kabinetu, se je med kaženjem mojih čistilk grla pozanimal za kolega s slabim referatom. Nisem ga poznal, kajti ta semester je prvič obiskoval profesorjev seminar. Žal mi je bilo, da o njem nisem mogel povedati nič slabega, in premišljeval sem, če naj se kar kaj zlažem. Zato pa sem se takoj pridružil profesorjevi sodbi o referatu, kar mi je prineslo ponovno pohvalo mojega referata.

Zdaj je bilo treba tramove na obeh koncih natančno odrezati. S Strasserjem sva si stala naproti in vlekla žago, on z desno in jaz z levo roko. K nam je prišla profesorjeva mama in profesorju sporočila, da je pravkar prispela njegova žena. Nato je profesor za dalj časa zapustil bodočo dnevno sobo in tako sva s Strasserjem dobila priložnost, da se nemoteno pogovarjava. Radoveden sem, sem rekel, koliko mi bo plačal. Sploh nič ne bo plačal, je menil Strasser.

Kako pa to veste?

Ker so tu že večkrat delali študentje, ki tudi niso nič dobili.

Ker mi je naštel nekaj imen, sem lahko ugotovil, da so vsi obiskovali seminar.

In koliko boste dobili Vi?

Tudi nič. Nato mi je povedal svojo zgodbo.

Moja nečakinja je pred enim letom maturirala. Na žalost ji ni uspelo v prvem poskusu, temveč šele septembra. In tako me je moj

brat prosil, ker pač ne stanuje v mestu, naj pogledam naokrog, če bi se v kakšnem domu dobil za punco prostor, da bi lahko takoj začela s študijem. Toda, vsi domovi so me zavrnil, ker je bilo do začetka semestra samo še dva tedna. Nikjer ni bilo več prostora. Prav v tistem času pa sem spoznal profesorja. Pogovarjala sva se o tem in obljubil mi je, da mi bo pomagal. In res, že naslednji dan je priskrbel prostor v nekem domu, v katerem sem jaz že spraševal. Takrat profesor ni hotel nobenega denarja, temveč je le rekel, da me bo tudi on mogoče kdaj prosil za kakšno uslugo. In zdaj že dva meseca vsak konec tedna delam tukaj. Postavil sem celo ostrešje, no, dobro, včasih so mi pri tem pomagali študentje. Toda, kdo mi bo plačal porabljeni čas? Saj vendar ne morem iti k svojemu bratu, ta bi se že znal prav zahvaliti.

Med mizarjevim pripovedovanjem se je vrnil Diethard. Sklenili smo, da se bomo kmalu uprli, če bo šlo tako naprej.

Ko je Strasser govoril o svojem delu v veliki mizarški delavnici, iz katere se je opoldne odpeljal naravnost pred univerzo, da bi nas tam pobral, je vstopil profesor, zelo tiho, tako, da ga skoraj nismo opazili. Z veseljem bi nam ponudil pivo, je rekel, toda za nas naj bi bilo menda bolje, če zgoraj na odru ne bi pili piva.

Danes bomo imeli še precej dela z žaganjem in dolbenjem, je rekel mizar, in oder bomo potrebovali šele jutri, poleg tega pa bi morali prinesiti kar nekaj zabojev, da bi mi zaradi piva padli dol.

Brez besed se je profesor zmigal in se vrnil s tremi steklenicami piva. Strasser je naredil nekaj požirkov in nato rignil, kmalu potem pa je spet spustil prdec, tokrat tako glasno, da se je razločno slišalo plapolanje črevesa. Ker se je profesor spet pretvarjal, kot da ni nič slišal, sem zbral pogum in tudi sam glasno zarigal. Profesor je proti meni vrgel jezen pogled, čutil sem, kako mi je v obraz butnila kri.

Dela je bilo več, kot smo mislili. Zvečer smo prišli šele do tega, da smo obrezane tramove dolbli na mestih, kjer naj bi se križali. Ko je padla tema, smo morali nehati, kajti v hiši še ni bilo razsvetljave. Neizdolbeni pa so ostali še štirje tramovi.

Za večerjo je bil hladen narezek s pivom. Ko smo utrujeni jedli in pili, je Strasser rekel, da je vesel, da sem tukaj tudi jaz, kajti izkazal sem se za zelo spretnega. Ob teh mizarjevih besedah so se profesor, njegova žena, mama in oče ter teta nasmehnili proti meni.

Po večerji me je profesor, ki se je v ta namen že preoblekel, povabil na kratek sprehod. Brez besed sem korakal med njegovim žametnim sakojem in reko, in nenadoma nisem več vedel, kako naj se do njega vedem. Namesto, da bi govoril o temi za mojo disertacijo, je začel pripovedovati o svoji kandidaturi za stolico v Innsbrucku. Precej gotovo bo dobil profesorsko mesto, ker sta se de-

želni glavar in škof izrekla zanj. Natanko vzeto je bil profesor namreč izredni profesor, takšen brez stolice. Bolj kot njegova kandidatura me je osupnila ponudba, ki jo je izrekel po tem. Kot redni profesor bi potem seveda potreboval asistenta in za ta položaj je izbral mene.

Spali smo v obokani sobi. Diethardu, ki je ležal ob meni, sem povedal o svoji sreči. Potem mi je odkrito priznal, da je njemu profesor pred nekaj tedni izrekel enako ponudbo.

Vstali smo ob pol šestih zjutraj, kajti profesor je hotel čas maksimalno izkoristiti. Potem smo bili vseskozi zaposleni s tem, da smo tramove pribijali na strop. Dva sta na vrhu odra tram držala v zrak, tretji pa je ležal na hrbtu in je s kladivom tolkel po štirideset centimetrov dolgih žeblih. Profesor je stal spodaj in nas opazoval. Ni nam mogel pomagati, ker je imel na višinah vrtočlavico, poleg tega pa ga je bilo strah vzpenjanja po delno že zelo slabih prečkah. Če nam je kladivo padlo dol ali pa smo potrebovali kakšen les za podporo tramov, je moral večinoma kdo od nas splezati dol, kajti profesor se v metanju teh stvari navzgor ni ravno izkazal kot natančen metalec. Tramovi so tehtali tja do šestdeset kilogramov. Študenta sva se vedno bolj potila in vedno več premorev sva potrebovala, mizarju pa tudi kmalu ni šlo nič bolje. Profesor je bil razumevajoč, ponudil nam je čokolado.

Kaj pa, je vprašal profesor, če bit v celoti ne razodene smisla? Je ta Ne potem le zanikanje ali pa moramo še bolj verjetno utemeljitev zanj iskati v izvornem niču?

Da sta lahko Ne in zanikanje, mora pred njima obstajati nič. Kako je s tem ničem? Niču se ni tako lahko približati, saj ja nič ni. Torej se mu moramo približati tako, da se pokaže kot nekaj, česar ni. Če postavimo osnovno vprašanje metafizike, zakaj sploh je bivajoče in ne raje nič, potem srečamo ta nič. To je stalna možnost. Postavljalec temeljnih vprašanj ve, zakaj. Njegovo življenje je razpeto nad ničem. Spregledovalci temeljnih vprašanj pa nič spregledujejo. Mislijo, da nekaj zanikajo, če tega ne izrečejo. V resnici je sam nič tisti, ki izničuje. Kajti, Ne ne nastane z zanikanjem, temveč zanikanje temelji na Neju, ki uhaja ničenju nič.

Profesor je stal spodaj in opazoval, kako sem s kladivom trdoma zamahoval navzgor, da bi tolkel po žeblih, kar se mi je včasih ponesrečilo. Prosim, ne tolcite s skladivom po stropu, kar čas si vzemite, je rekel profesor.

Kljub temu se je še večkrat zgodilo, da je kladivo odskočilo od žeblja in na beli steni pustilo siv kvadrat. Zgodaj popoldne je noter prišla profesorjeva žena in rekla, da se je prišel zastopnik pogovorit o izgradnji bazena. Kaj, po tem si se ti vzpenjal, je vprašala, ko je zagledala nezanesljive prečke. Ne, ne, ljubika, to je zame pre-

nevarno. Včasih je namesto ljubika rekel tudi mucika. Zapustil je bodočo dnevno sobo. Potem je začel kladivo vihteti Strasser, Diethard in jaz pa sva tram s svojima hrbtnoma tiščala ob strop. Tako sem lahko neprestano gledal dol na profesorjevo ženo, ki je stala z razširjenimi nogami in hvalila naše delo, občudovala naš pogum in mi skozi izrez ponujala pogled na svoje srednje velike prsi, ki jih ni prekrival modrček. Moji pogledi je niso motili.

Popoldne smo bili večino časa sami. Tu in tam se je med kakšnimi vrati pojavila glava in rekla ah, lepo lepo, in spet izginila. Preklinjali smo profesorja, zbijali šale o njem, toda delali smo naprej. Tu in tam sem s kladivom na strop lagodno naredil nekaj majhnih sivih kvadratov, potem pa sem bil spet pripravljen začeti naporno delo. Strop je bil vedno bolj prepreden s tramovi, podoben je postal takšnim v starih lesenih zgradbah. Zvečer je bila prevara dovršena. Diethard in jaz sva sklenila, da se bova že tega dne odpeljala domov. Doma naju še čaka delo, sva rekla profesorju.

Lahko bi se peljala z mojo ženo, toda potem se morata podvizati, kajti takoj zdaj se bo odpeljala. Škoda, da nimata več časa, sploh še nismo prišli do tega, da bi se pogovorili o vajinih disertacijah.

Umila sva se, preoblekla in se poslovlila od vinorodnega okoliša. Iz srca se Vama moram zahvaliti, zares sta mi zelo pomagala, je rekel profesor, lepa hvala, je rekla njegova mama, zares hvala, je rekel njegov oče, in čisto nič ni rekla njegova teta.

Skozi ozke bele hlače so vitke noge profesorjeve žene lepo prišle do izraza. Opazoval sem jo z zadnjega sedeža in tu in tam potipal svoje ožuljene prste in opraskane roke. Med delom bi bil moral nositi rokavice.

Njen mož je zadnje čase precej živčen, to sva gotovo tudi opazila, preveč dela ima, toda hvala Bogu, kmalu bo poletje. Tokrat na dopust ne bo smel vzeti niti ene same knjige, temveč se bo moral temeljito odpočiti. Zanj je res prenaporno izpolnjevati obveznosti univerzitetnega profesorja in poleg tega še graditi hišo, se neprestano voziti sem ter tja od Dunaja pa do nove hiše, stalno organizirati ljudi, da bi se na hiši kaj premaknilo, ponoči pa ob vsem tem pisati še svojo knjigo, česar si nikakor ne pusti vzeti, bi pa že raje malo zanemaril dela na hiši. Neprestano je kadila nove in nove cigarete. Ogorke starih je metala skozi okno, da so zaplaval po toplem zraku.

Toda, hiša pa tudi ne more čakati, kajti kot redni profesor bo imel kasneje gotovo še manj časa. Še nikoli se dopusta ni tako veselila, kot se ga zdaj.

Ko so se najine oči srečale v vzratnem ogledalu, je čez njen obraz zdrsel bežen nasmešek, smerni kazalec je potisnila navzdol, pospešila in prehitela avto pred seboj. Vedno znova je pogledovala proti meni, toda včasih potem vseeno ni prehitela.

Lepo se Vam zahvaljujem, je rekla, ko sem v mestu na križišču izskočil pri rdeči luči. Servus Diethard, sem odgovoril in zaloputnil vrata.

Kako je bilo, je vprašala moja prijateljica.

Vse je bilo povsem drugače kot na seminarju. Profesor je vedno govoril, da naj bi bil jezik hiša biti, v resnici pa je njegova hiša jezik biti. Zares paradoksalna izkušnja.

Prevedel Jani Virk